

עמ"י 63412/12/13 - זכריה אבו אלקיעאן, רחמן אבו אלקיעאן, אמר שני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

01 ינואר 2014

עמ"י 63412-12-13 אבו אלקיעאן(עציר) נ' מדינת ישראל

עמ"י 63409-12-13 אבו אלקיעאן נ' מדינת ישראל

עמ"י 63416-12-13 אמר נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט שלמה פרידלנדר

העוררים 1. זכריה אבו אלקיעאן (עציר)

2. רחמן אבו אלקיעאן (עציר)

3. אמר שני

נגד

המשיבה מדינת ישראל

נוכחים:

העורר 1 וב"כ עו"ד רן אבינועם

העורר 2 וב"כ עו"ד יוחאי הזז

העוררת 3 וב"כ עו"ד ירון הראל

ב"כ המשיבה רס"ב שמואל שמואל

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית המשפט קמא (כב' ס' הנשיא, השופט ע' רוזין), להורות על הארכת מעצרם של העוררים עד יום 3.1.14.

מקובלת עליי טענת הסניגורים כי אין מקום בענייננו לעילת המסוכנות, מן הטעמים שפורטו היטב בנימוקי הערר.

בקליפת אגוז אציין כי לא נמצאו בענייננו רמות מיוחדות של תחכום, או היקף, או דפוס עברייני חזרתי, כאלה שאפיינו את פסק הדין המנחה בעניין רוסלן פרנקל והפסיקה הנוספת שהוזכרה בנימוקי הערר.

לעניין ההימלטות, איני סבור כי משתקף בענייננו סיכון קונקרטי להימלטות מן הסוג וברמה שלא היה ניתן להפיגם באמצעות ערובות ותנאים מגבילים מתאימים.

עמוד 1

יזכר כי המוסד הקלאסי במסורת המשפט המקובל של שחרור בערובה (BAIL) נועד בדיוק לשם כך; כלומר: החשש להימלטות בדרך כלל אינו מצדיק מעצר, וככלל יש להפיגו באמצעות ערובה מתאימה, ולו גבוהה כנדרש.

אני סבור כי השאלה העיקרית בענייננו היא שאלת החשש משיבוש.

לעניין החלטתי הקודמת שהוזכרה על ידי הסניגור, אבקש להבהיר, למען מניעת אי הבנה, כי כוונתי הייתה לצורך בהוריה ראייתית קונקרטיה כלשהי, ולא דווקא ב"ראיה לכאורה" במובן הצר, קרי: לראיה קבילה על פי דיני הראיות. כלומר, גם "ראיה מנהלית" - לרבות מידע מודיעיני אמין - יכול שתספיק לצורך ביסוס קונקרטי היוצא מגדר היתכנות היפותטית של חשש משיבוש.

ובכן, השאלה היא אם קיימת הוריה קונקרטיה בענייננו המבססת את חששה של המשיבה מפני שיבוש, בשים לב לחשיפה שאליה התייחסו הסניגורים.

לאור הערת ב"כ המשיבה, אין מקום לקבוע ברמה העובדתית כי חומר החקירה בכללותו כבר נמסר להגנה, ועל כן לא נותר עוד חשש קונקרטי משיבוש.

גם בהנחה שהייתה קרבה כזו או אחרת בין העוררים או מי מהם, בשלבי המעצר מאז אמש ועד שעת הדיון - הרי שהיא הייתה תחת עינה הפקוחה של המשטרה או שב"ס, ועל כן ספק אם קרבה זו נתנה בידי העוררים הזדמנות ממשית לתאם גרסאות.

בענייננו, אין מדובר על חשש היפותטי בלבד.

משהשותף לכאורה נתפס בכף, ומסר לחוקריו את מה שמסר, קמה בידי הרשות החוקרת תפיסה לכאורית של מה שאירע.

משהודעותיהם של העוררים הוצלבו עם תפיסה זו, נמצאו סתירות קונקרטיות.

יש בכך כדי להצביע על ניסיון קונקרטי של העוררים למסך את החשדות נגדם, ולהרחיק בגרסאותיהם את הערך המסבך מבחינתם של חומר החקירה הקיים.

אמנם, אין מדובר על הוריה קונקרטיה ברף הגבוה של ניסיון שיבוש, כגון לכידתו של איום מפורש מצד חשוד על עד פוטנציאלי לבל יעיד לחובתו, ולעובדה זו יש השלכה על המשך המידתי של המשך המעצר שניתן להצדיקו על יסוד עילת השיבוש, אולם מדובר על יותר מאשר חשש היפותטי גרידא.

החלטתו של בית המשפט קמא נתנה בידי המשיבה, למעשה, שני ימי עבודה בלבד, ובשים לב לרשימת פעולות החקירה שנתר לבצען, לפי מב/1 לרבות התוספות בכתב יד - אינני סבור כי מדובר בהארכה בלתי מידתית.

לפיכך איני מוצא מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא.

אני חוזר על הערותיו של בית המשפט קמא בעניין תשומת הלב של הרשות החוקרת והעוצרת למצבה של העוררת 3.

ניתנה והודעה היום כ"ט טבת תשע"ד, 01/01/2014 במעמד הנוכחים.

שלמה פרידלנדר, שופט